

af Barfrostens Haardgjørelse af Jorden, har mange Steder ført med sig, at mere end 50 % af den unge Opvægt er fuldstændig tilintetgjort. Det er derfor ganske sikkert, at Nøven er meget nyttig inde i Skoven, men det ligger i Skoveierens egen Haand at frede og beskytte ham. At han bliver udsat for Forsølgelse, naar han bliver nævns og gaar ind i Hufene og andetsteds, og at han der bliver forfulgt, kan ikke forebygges. Men at Sagteieren kan frede ham, og at der i den Henseende kan udrettes ikke saa lidt, har jeg erfaret hos mig selv. Jeg tror derfor, at, trods den gode Mening, der ligger i Forslaget, er det i og for sig virkelig overflødig; thi hvor nødvendigt eller ønskeligt det vel kan være at have ham, hvor man opelsker Skovvægten, vil det som oftest ligge i Skoveierens egen Haand at frede Nøven. Jeg har Brevser derfor hos mig selv, men jeg tror, at det vil være fuldstændig urigtigt at føie det ind her i Loven. Jeg veed ikke, hvad det ærede Medlem, som har stillet Forslaget, vil gjøre. Jeg holder mig forvisset om, at, dersom Forslaget ikke bliver taget tilbage, vil det ikke blive vedtaget. — Endnu skal jeg kun anføre med Hensyn til Bestemmelserne i Vædringsforslagene Nr. 8 og 10, at jeg ligeledes foretrækker Vædringsforslaget under Nr. 8 for Vædringsforslaget under Nr. 10. Jeg tillader mig ligesom den høitærede Indenrigsminister at anbefale dette Vædringsforslag, og jeg skal sige hvorfor. Foruden de Grunde, som alt ere ansøgte og ansøgte fuldkommen korrekt og rigtigt, er der ogsaa den, at det virkelig ikke saa sjældent hænder, naar Handel med jagtbart og fredet Wildt begynder, at der skydes Wildt, før Fredningstiden er sluttet, fordi man kan afhænde det den første Dag, Sagten er aabnet, og jeg har selv oplevet ikke een Gang, men flere Gange, at man har spist Wildt den 12te September, hvor det var ganske notorisk, at det var umuligt, at det kunde være skudt samme Dag. Det er altsaa klart, at det var Wildt, som var skudt forinden, men som man ikke har turdet komme frem med før den Dag, Sagten gif ind; thi da blev Handelen ogsaa aabnet. Det forekommer mig derfor fuldkommen rigtigt at sætte en Begrænsning af to Dage. Om Otte-dagsfristen fremfor Fjortendagsfristen tror jeg ikke, der kan ansøres mere. Hvad Vædringsforslaget under 9 angaar, tror jeg ikke, jeg behøver at omtale det videre. Det anbefaler sig selv. Vædringsforslaget under Nr. 12 om at forandre Ordene „fra 1ste September — i 3 Aar“ til „12te September 1882“ er rigtigt allerede af den Grund, at derved opnaas, at Handelsbestemmelserne falde ind under den nye Lovs Omraade. Det var disse Bemærkninger, jeg ønskede at fremsøje.

Sagd: Da jeg fuldstændig sympathiserer med de to Forslagsstillere, som have indbragt dette Lovforslag, har det langt fra været min Hensigt at

gaa imod dem i noget Punkt eller endog at lægge Forslaget Hindringer veien. De af mig i Forening med det ærede Medlem fra Odense (Koch) stillede Forslag, have kun havt til Hensigt at bringe visse praktiske Synspunkter frem, som mulig for Forslagsstillerne kunde blive af den Betydning, at de kunde blive enige om at understøtte os i den paagjældende Retning. Da det imidlertid er fremgaaet af de her stedfundne Udtalelser, at Forslagsstillerne ikke ere enige heri, har jeg i Forening med min ærede Medforslagsstiller allerede taget Forslagene under Nr. 4 og 5 tilbage, endskjøndt det er min Overbevisning, at her virkelig var et Omraade, hvor Fredningen vilde være paa rette Plads, nemlig naar henses til det korte Lidsrum, som Lovforslaget omfatter; men da de ærede Forslagsstillere ikke ønske denne Udvidelse af Loven, og der ikke synes at være Stemning for den, er jeg tilfreds med, at Forslagene ere taagne tilbage. Med Hensyn til de andre endnu tilbageværende Forslag af min ærede Medforslagsstiller og mig skal jeg bemærke, at min væsentligste Grund til Forslag uuder Nr. 2 er den, at jeg ikke godt kan finde mig i at vedtage Lovbestemmelser, hvis Overholdelse jeg forud veed ikke vil ske. Det er jo givet, at naar det er fri Sagt paa Høns fra den 12te September, vil Fredningen af Haren ikke blive overholdt. Jeg har albrig oplevet, naar man gif paa en Mark, hvor man gif paa Sagt efter Høns, og en Hare løb ind mellem Benene paa Sageren, at han saa ikke har skudt efter den, og naar det er Tilfældet, kan jeg ikke finde mig i at vedtage Lovbestemmelser, om hvilke man veed, at de ikke blive overholdte. Jeg skulde derfor for mit personlige Vedkommende hellere være tilbøjelig til at gaa med til ogsaa at frede Algerhøns fra den 1ste Oktober, for at være sikker paa, at Bestemmelsen overholdes. Men der er ganske vist den Indvending at gjøre derimod, at det for de Folk, som hjem Sagten virkelig har Betydning som Forngielse, og som frede om deres Sagt for af og til at kunne nyde denne Udspredelse, og som derfor virkelig med Ofre have bevaret en god Sagt, synes at være haardt, dersom man vilde indskrænke Sagten paa Høns til denne ene Maaned, Oktober Maaned. Jeg ser imidlertid, som sagt, for mit Vedkommende ikke Noget imod at gaa ind derpaa, naar det endelig skal være, hellere end at fastsætte Bestemmelser, som ikke blive overholdte. Da nu imidlertid de ærede Forslagsstillere ikke ønske dette Forslag vedtaget, og da jeg saavel som min ærede Medforslagsstiller gjerne vilde slutte os saa nær som muligt til dem, ere vi enige om ogsaa at tage dette Forslag under Nr. 2 tilbage.

Formanden (Krabbe): Forslaget uuder Nr. 2 er taget tilbage, jeg maa spørge, om Nogen optager det. (Ophold). Da Ingen optager det, er det bortfaldet.